

Arrest

nr. 189 684 van 12 juli 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, beiden in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, tezamen met X, X en X, die allen verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 2 maart 2017 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 januari 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 januari 2017 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) in hoofde van eerste, tweede, vierde en vijfde verzoekende partij, van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 januari 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard in hoofde van derde verzoekende partij en van beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 januari 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) in hoofde van derde verzoekende partij.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. CHARPENTIER verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 22 februari 2010 toe op het Belgische grondgebied en dienden diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 8 juni 2010 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep tegen deze beslissingen werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen in zijn arresten van 3 september 2010 en 20 januari 2011 (RvV 3 september 2010, nr. 47 779 en RvV 20 januari 2011, nr. 54 694).

1.3. Verzoekers dienden op 23 september 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. Derde verzoekster diende op 5 juni 2014 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 16 januari 2017 de beslissing waarbij de in punt 1.3. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoekers werden hiervan op niet nader te bepalen datum in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.09.2010 (en de aanvullingen van 11.05.2012, 16.11.2012, 26.02.2015, 6.08.2015 en 7.10.2015) werd ingediend door :

R.(...), S.(...) (R.R.: (...))

geboren te (...) op (...)

+ partner: R.(...), N.(...) (R.R.: (...))

geboren te (...) op (...)

+ kinderen:

R.(...), E.(...) (R.R.: (...))

geboren te (...) op (...)

R.(...), A.(...) ((...))

geboren te (...) op (...)

R.(...), V.(...) (R.R.: (...))

geboren te (...) op (...)

en R.(...), V.(...) (R.R.: (...))

geboren te (...) op (...)

nationaliteit: Servië

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De volgende elementen, nl. de verblijfsduur, de gevolgde Franse taallessen door mevrouw en mijnheer R.(...), de aansluiting bij een sportclub door de zonen van betrokkenen en de uitgebouwde vrienden- en kennissenkring, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze

behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.

Betrokkenen vroegen op 22.02.2010 asiel in België aan. Deze asielaanvraag werd voor mevrouw op 03.09.2010 afgesloten met een beslissing 'beroep verworpen' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor mijnheer op 20.01.2011 met eenzelfde beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de asielprocedure – namelijk iets minder dan 7 maanden voor deze van mevrouw en iets minder dan 11 maanden voor deze van mijnheer – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan/gingen en een terugkeer een onderbreking van het schooljaar inhoudt, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de drie oudste kinderen reeds meerderjarig zijn en dus niet langer school- en/of leerplichtig. Tevens leggen betrokkenen geen recente bewijzen van scholing voor. Bovendien tonen ze niet aan dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Ook behoeven ze geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Daarenboven dient gesteld dat betrokkenen steeds hebben geweten dat de scholing van hun kinderen tijdens de asielprocedure plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Sinds de asielprocedure afgesloten is, heeft de scholing trouwens steeds plaats gehad in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Tot slot dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen niet concreet verduidelijken of aantonen dat het belang de kinderen, zoals gesteld in artikel 2 en 3 van het EVRK, geschaad wordt bij een terugkeer naar het land van herkomst.

Betrokkenen halen wel rechtspraak aan, nl. van het Hof van Beroep van Luik in de zaak Ismajlisufaj van juni 2015. Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat het EVRK slechts betrekking heeft op minderjarige kinderen; aldus momenteel nog op het jongste kind. Ten tweede tonen betrokkenen, zoals reeds aangehaald, niet aan dat het jongste kind, noch de andere kinderen de studies niet kunnen verderzetten in het land van herkomst, temeer daar, gezien de leeftijd, zij reeds allen onderwijs moeten hebben genoten in het land van herkomst. Tevens zijn betrokkenen pas sinds 2010 in België waardoor ze reeds allen een band hadden opgebouwd met en in Servië.

Ten derde dient te worden opgemerkt dat elk dossier anders is, waardoor een vergelijking met de familie Ismajlisufaj niet opgaat. Er kan aldus gesteld worden dat een terugkeer niet noodzakelijkerwijs betekent dat dit tegen het belang van de kinderen is. Ze kunnen allen samen terugkeren als gezin, wat in het belang van de kinderen is, en eventueel daar de studies verderzetten. Van een schending van art. 27 en 28 EVRK kan dan ook geen sprake zijn.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM en art 22 van de Grondwet betreft, kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien geldt de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar een machtiging tot verblijf aan te vragen voor het hele gezin waardoor er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.

Wat betreft de verwijzing naar de aanbeveling 1504 van de Raad van Europa van 14 maart 2001 over de nietuitzetting van langdurig in het land verblijvende migranten, dient te worden opgemerkt dat dit hier niet van toepassing is, gezien deze aanbeveling betrekking heeft op legaal verblijvende migranten, terwijl betrokkenen illegaal in België verblijven.

Betrokkenen beweren te vrezen voor de door hen gekende problemen in het verleden in het land van herkomst, indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor de door hen aldaar gekende problemen volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter

ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat betreft de medische problemen van mijnheer en de daartoe voorgelegde medische attesten + het vonnis van de arbeidsrechtbank van Hoei d.d. 3.10.2012, dient te worden opgemerkt dat het momenteel niet duidelijk is of deze medische elementen nog actueel zijn, gezien het dossier sinds begin oktober 2015 niet meer werd aangevuld. Deze medische elementen vormen aldus geen buitengewone omstandigheid. Er wordt niet aangetoond dat de toestand van mijnheer hun momenteel verhindert tijdelijk terug te keren om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Tevens dient in de kantlijn te worden vermeld dat na de laatste aanvulling op de aanvraag art. 9bis nog een aanvraag art. 9ter werd ingediend, dewelke met een onontvankelijke beslissing werd afgesloten.

Betrokkenen stellen dat de problemen in het land van herkomst aan de basis liggen van de medische problemen van mijnheer en dat ze daardoor niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst. Betrokkenen dienen niet persé terug te keren naar Presevo alwaar ze voornamelijk de problemen hebben gekend. Om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, moeten ze zich immers begeven naar de Belgische ambassade in Belgrado.

Omtrent dit element halen betrokkenen aan dat Belgrado ver verwijderd is van Presevo en dat een aanvraag aldaar indienen om die reden gecompliceerd is. Zoals hiernet gesteld dienen betrokkenen niet terug te keren naar Presevo, maar kunnen ze zich direct begeven naar Belgrado. De afstand tussen Presevo en Belgrado kan daarom dan ook niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.

Niets verhindert betrokkenen derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkenen vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Daarenboven zijn er regelmatig Serviërs die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Belgrado. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkenen, namelijk de kosten (opzeggen huurcontract België, kosten heen- en terugreis, kosten verblijf in Servië) en de omweg. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Servische burgers.

Gelet op de aanvraag om machtiging tot verblijf, d.d. 23.09.2010 door betrokkenen ingediend overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en gezien de asielaanvraag van betrokkenen op genoemde datum nog in behandeling was/gezien genoemde datum binnen een termijn van zes maanden valt, volgend op de afloop van de asielprocedure, werd voor onderhavige beslissing gebruik gemaakt van de taal die voor deze asielprocedure gekozen / bepaald werd, te weten het Nederlands (Toepassing van artikel 51 / 4 § 3 van de wet van 15 december 1980)."

1.6. Eveneens op 16 januari 2017 trof de gemachtigde van de staatssecretaris beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) ten aanzien van eerste verzoeker, tweede verzoekster, vierde verzoekster en vijfde verzoeker. Zij werden hiervan op 31 januari 2017 in kennis gesteld.

Dit vormen de tweede, derde, vierde en vijfde bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

"Nom, prénom / Naam, voornaam: R.(...), S.(...)

date de naissance / geboortedatum : (...)

lieu de naissance / geboorteplaats : (...)

nationalité/nationaliteit: Servië

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des États qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen, sauf s'il possède les documents requis pour s'y rendre,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

dans les 30 jours de la notification de décision.

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

MOTIF DE LA DECISION :

REDEN VAN DE BESLISSING :

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article (des articles) suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o En vertu de l'article 7, alinéa 1er, 2° de la loi du 15 décembre 1980, en tant qu'étranger non soumis à l'obligation de visa, il demeure dans le Royaume au-delà de la durée maximale de 90 jours sur toute période de 180 jours prévue à l'article 20 de la Convention d'application de l'accord de Schengen:

L'intéressé a déclaré dans la procédure d'asile d' être entré sur le territoire le 22.02.2010. En date du 20.01.2011, la procédure d'asile a été clôturée par une décision de rejet du Conseil du Contentieux des Étrangers. Le séjour autorisé d'une durée maximale de 90 jours sur 180 jours est actuellement largement dépassé.

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen: Betrokkene verklaarde in zijn asielprocedure op 22.02.2010 het Belgisch grondgebied te hebben betreden. Op 20.01.2011 werd zijn asielprocedure afgesloten met een negatieve beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen is heden ruimschoots overschreden."

Ten aanzien van tweede verzoekster:

"Il est enjoint à Madame:

Mevrouw:

Nom, prénom / Naam, voornaam: R.(...), N.(...)

date de naissance / geboortedatum : (...)

lieu de naissance / geboorteplaats : (...)

nationalité / nationaliteit: Servië

en le fils mineur/en de minderjarige zoon: R.(...), V.(...), né à/geboren op(...) , nationalité/nationaliteit Servië.

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des États qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen, sauf si elle possède les documents requis pour s'y rendre,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

dans les 30 jours de la notification de décision.

Binnen 30 dagen na kennisgeving.

MOTIF DE LA DECISION :

REDEN VAN DE BESLISSING:

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article (des articles) suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o En vertu de l'article 7, alinéa 1er, 2° de la loi du 15 décembre 1980, en tant qu'étranger non soumis à l'obligation de visa, il demeure dans le Royaume au-delà de la durée maximale de 90 jours sur toute période de 180 jours prévue à l'article 20 de la Convention d'application de l'accord de Schengen :

L'intéressée a déclaré dans la procédure d'asile d' être entré sur le territoire le 22.02.2010. En date du 03.09.2010, la procédure d'asile a été clôturée par une décision de rejet du Conseil du Contentieux des Étrangers. Le séjour autorisé d'une durée maximale de 90 jours sur 180 jours est actuellement largement dépassé.

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen: Betrokkene verklaarde in haar asielprocedure op 22.02.2010 het Belgisch grondgebied te hebben betreden. Op 03.09.2010 werd haar asielprocedure afgesloten met een negatieve beslissing door de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen. Het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen is heden ruimschoots overschreden.”

Ten aanzien van vierde verzoekster:

“Il est enjoint a Madame:

Mevrouw:

Nom, prénom / Naam, voornaam: R.(...), A.(...)

date de naissance / geboortedatum : (...)

lieu de naissance / geboorteplaats : (...)

nationalité / nationaliteit: Servië

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des États qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen, sauf si elle possède les documents requis pour s'y rendre,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

dans les 30 jours de la notification de décision.

binnen 30 dagen na de kennisgeving,

MOTIF DE LA DECISION :

REDEN VAN DE BESLISSING:

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article (des articles) suivant(s) de la bi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, (établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en; van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten.

o En vertu de l'article 7, alinéa 1er , 2° de la loi du 15 décembre 1980, en tant qu'étranger non soumis a l'obligation de visa, il demeure dans le Royaume au-delà de la durée maximale de 90 jours sur toute période de 180 jours prévue a l'article 20 de la Convention d'application de l'accord de Schengen:

L'intéressée est arrivée avec ses parents en Belgique. Ils ont déclaré dans la procédure d'asile être entrés sur le territoire le 22.02.2010. En date du 03.09.2010, la procédure d'asile de la mère a été clôturée par une décision de rejet du Conseil du Contentieux des Étrangers et, en date du 20.01.2011, la procédure d'asile du père a été clôturée par un arrêt de rejet. Le séjour autorisé d'une durée maximale de 90 jours sur 180 jours est actuellement largement dépassé.

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen. Betrokkene kwam samen met haar ouders naar België. Ze verklaren op 22.02.2010 het grondgebied te hebben betreden. Op 03.09.2010 werd de asielprocedure van de moeder afgesloten met eert beslissing 'beroep verworpen' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en op 20.01.2011 werd de asielprocedure van de vader afgesloten met een beslissing beroep verworpen'. Het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen is heden ruimschoots overschreden.”

Ten aanzien van vijfde verzoeker:

“Nom, prénom / Naam, voornaam: R.(...), V.(...)

date de naissance / geboortedatum : (...)

lieu de naissance / geboorteplaats : (...)

nationalité/nationaliteit: Servië

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des États qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen, sauf s'il possède les documents requis pour s'y rendre,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

dans les 30 jours de la notification de décision.

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

MOTIF DE LA DECISION :

REDEN VAN DE BESLISSING :

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article (des articles) suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o En vertu de l'article 7, alinéa 1er, 2° de la loi du 15 décembre 1980, en tant qu'étranger non soumis à l'obligation de visa, ii demeure dans le Royaume au-delà de la durée maximale de 90 jours sur toute période de 180 jours prévue à l'article 20 de la Convention d'application de l'accord de Schengen:

L'intéressé a déclaré dans la procédure d'asile d' être entré sur le territoire le 22.02.2010. En date du 20.01.2011, la procédure d'asile a été clôturée par une décision de rejet du Conseil du Contentieux des Étrangers. Le séjour autorisé d'une durée maximale de 90 jours sur 180 jours est actuellement largement dépassé.

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen: Betrokkene verklaarde in zijn asielprocedure op 22.02.2010 het Belgisch grondgebied te hebben betreden. Op 20.01.2011 werd zijn asielprocedure afgesloten met een negatieve beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen is heden ruimschoots overschreden.”

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 23 januari 2017 de beslissing waarbij de in punt 1.4. vermelde aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard. Derde verzoekster werd hiervan op 1 februari 2017 in kennis gesteld.

Dit vormt de zesde bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Me référant à la demande d'autorisation de séjour en application de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, rétablissement et l'éloignement des étrangers, tel qu'inséré par l'article 4 de la loi du 15 septembre 2006 modifiant la loi du 15. décembre 1980, qui vous a été adressée le 05.06.2014 (actualisée en date du 04.10.2015, du 06.08.2015 et du 07.10.2015) par :

R.(...), E.(...) (N° R.N. (...)), née à (...) le (...)

Nationalité : Serbie

Adresse : (...)

Je vous informe que la requête est Irrecevable.

MOTIFS : Les éléments invoqués ne constituent pas une circonstance exceptionnelle.

A l'appui de la présente demande d'autorisation de séjour de plus de trois mois, l'intéressée invoque, au titre de circonstances exceptionnelles, (a longueur de son séjour en Belgique (depuis «le 22.02.2010») et son intégration (connaissance du français, attaches sociales développées sur le territoire et volonté de travailler).

Pour appuyer ses dires à cet égard; l'intéressée produit divers documents, dont une pétition et des témoignages d'intégration. Cependant, s'agissant de la longueur du séjour de la requérante en Belgique et de sa bonne intégration dans le Royaume, le Conseil du Contentieux des Etrangers considère que ces éléments sont autant des renseignements tendant à prouver tout au plus la volonté de la requérante de séjourner sur le territoire belge mais non une impossibilité ou une difficulté quelconque de rentrer dans son pays d'origine afin d'y accomplir les formalités requises en vue de l'obtention d'une autorisation de séjour. De surcroît, le Conseil rappelle qu'un long séjour en Belgique n'est pas en soi un empêchement à retourner dans le pays d'origine. Ce sont d'autres circonstances survenues au cours de ce séjour qui, le cas échéant, peuvent constituer un tel empêchement. » (C.C.E., arrêt n° 74.314 du 31.01.2012). De même, «une bonne intégration en Belgique, des liens affectifs et sociaux développés, ne constituent pas, à eux seuls, des circonstances exceptionnelles au sens de l'article 9 bis précité car on ne voit pas en quoi ces éléments empêcheraient la réalisation d'un ou plusieurs déplacements temporaires à l'étranger en vue d'y lever l'autorisation requise ». (C.C.E., arrêt 74.560 du 02.02.2012).

L'intéressée doit démontrer à tout le moins qu'il lui est particulièrement difficile de retourner dans son pays d'origine ou de résidence à l'étranger (C.E., 26 nov. 2002, n°1127863). Compte tenu de ce qui précède, aucune, circonstance exceptionnelle n'est établie.

Ainsi encore, l'intéressée indique que la-demande d'autorisation de séjour fondée sur l'article 9bis de la Loi du 15.12.1980 introduite le 23.09.2010 par ses parents (SP 6582795), Monsieur R. S. et Madame

R.(...) N.(...), est toujours à l'examen. A ce propos, il convient de relever que cette circonstance n'est plus d'actualité. De fait, il ressort de l'examen du dossier administratif des parents de l'intéressée que la demande d'autorisation de séjour précitée a fait l'objet d'une décision d'irrecevabilité prise par l'Office des Etrangers en date du 17.01.2017. Dès lors, cet élément ne peut être retenu comme circonstance exceptionnelle. Concernant la scolarité de l'intéressée et le stage en maison de repos étayés par divers documents, dont des bulletins scolaires (années scolaires 2013-2014 et 2014-2015), un certificat d'études de sixième année de l'enseignement secondaire professionnel établi le 20.06.2015 et une attestation de l'Institut provincial d'enseignement secondaire de Huy en date du 06.10.2015 (inscription en section 7ème Aide Soignante), notons que cet élément ne saurait constituer une circonstance exceptionnelle empêchant ou rendant difficile un retour temporaire au pays d'origine. En effet, d'une part, l'intéressée n'est pas soumise à l'obligation scolaire, étant majeure depuis le 03.11.2013. D'autre part, l'intéressée se trouve dans une situation irrégulière étant donné que la demande d'asile introduite par ses parents (SP 6582795) en date du 22.02.2010 est clôturée négativement depuis le 03.09.2010 en ce qui la mère de l'intéressée et depuis le 20.01.2011 en ce qui concerne le père de l'intéressée. Notons également que la demande d'autorisation de séjour pour motifs médicaux introduite par les parents de l'intéressée en date du 27.10.2010 a fait l'objet d'une décision de rejet prise par l'Office des Etrangers le 04.04.2011 et confirmée par le Conseil du Contentieux des Etrangers le 23.08.2012. Force est donc de constater que c'est en connaissance de cause que la requérante s'est inscrite aux études précitées, sachant pertinemment que celles-ci risquaient d'être interrompues à tout moment par une mesure d'éloignement en application de la Loi du 15.12.1980, en raison de l'irrégularité de son séjour et de celui de ses parents. Ajoutons qu'un principe général de droit que traduit l'adage latin « Nemo auditur propriam turpitudinem allegans », personne ne peut invoquer sa propre faute pour justifier le droit qu'il revendique (Liège (1ère ch.). 23 octobre 2006, SPF Intérieur c. STEPANOV Pavel, inéd., 2005/RF/308). Rien n'empêche l'intéressée de retourner au pays d'origine ou de séjour à l'étranger afin d'y introduire une demande sur la base de ses études.

Par ailleurs, l'intéressée invoque, au titre de circonstances exceptionnelles, le fait qu'elle n'a « plus aucune attache avec son pays d'origine qu'elle a quitté encore mineure » et le fait qu'elle « ne dispose, à l'heure actuelle, d'aucunes ressources personnelles, poursuivant toujours des études et ne saurait donc faire face à de tels frais de voyage et de séjour ». Tout d'abord, notons que la situation matérielle alléguée ne dispense pas la requérante de l'obligation d'introduire sa demande de séjour dans son pays d'origine et ne saurait l'empêcher de chercher à réunir les moyens nécessaires pour financer un retour dans son pays pour le faire. En effet, l'intéressée doit se conformer à la législation en vigueur en matière d'accès, de séjour et d'établissement sur le territoire belge, à savoir lever les autorisations requises auprès des autorités diplomatiques compétentes pour le lieu de sa résidence à l'étranger. Ensuite, relevons que l'intéressée ne démontre pas valablement qu'elle ne pourrait pas être aidée et/ou hébergée temporairement par la famille ou une organisation au pays, le temps d'obtenir les autorisations nécessaires à son séjour en Belgique. Enfin, elle n'avance aucun élément pertinent pour démontrer ses allégations qui permettrait de penser qu'elle serait actuellement dans l'impossibilité ou la difficulté de regagner temporairement son pays d'origine. Rappelons que l'Office des Etrangers ne lui interdit pas de vivre en Belgique, mais l'invite à procéder par voie normale, à savoir demander l'autorisation de séjour auprès du poste consulaire ou diplomatique belge compétent pour son lieu de résidence ou de séjour à l'étranger. Précisons encore que ce départ n'est que temporaire et non définitif. Ces éléments ne constituent donc pas une circonstance exceptionnelle l'empêchant de se rendre dans son pays d'origine afin d'y lever les autorisations requises.

Concernant les jurisprudences invoquées, à savoir l'arrêt *Ismajlisuf Agron-Ismajlisufaj Feride/ETAT BELGE* de la Cour d'appel de Liège en date du 22.06.2015 et l'arrêt *NIEMIETZ* de la Cour Européenne des droits de l'Homme du 16.12.1992, série A n° 251-B et l'arrêt du 07.08.1996 REC 1996-111 § 25, relevons que la requérante ne démontre pas en quoi les situations décrites et son cas sont comparables. Notons ensuite que le Conseil du Contentieux des Etrangers a déjà jugé qu'il « incombe au requérant qui entend s'appuyer sur des situations qu'il prétend comparables, d'établir la comparabilité de la situation avec la sienne. Dès lors, il ne suffit pas de s'adonner à des considérations d'ordre général sur des arrêts encore faut-il démontrer la comparabilité de la situation individuelle à la situation invoquée, ce qui n'a pas été le cas en l'espèce (C.C.E. arrêt n° 120536 du 13.03.2014).

S'agissant de la recommandation 1504 (2001) de l'Assemblée parlementaire du Conseil de l'Europe datant de mars 2001 relative à la non- expulsion des immigrés de longue durée, il convient de souligner qu'on ne voit raisonnablement pas en quoi cet élément constituerait une circonstance exceptionnelle empêchant ou rendant difficile tout retour au pays d'origine ou de résidence à l'étranger pour y lever l'autorisation de séjour requise. De fait, il revient à l'intéressée de se conformer à la législation en

vigueur en matière d'accès, de séjour et d'établissement sur le territoire belge, à savoir lever les autorisations requises auprès des autorités diplomatiques compétentes pour le lieu de résidence.

En ce qui concerne le fait que la levée de l'autorisation de séjour serait longue à obtenir, relevons que l'allégation de la requérante ne repose sur aucun élément objectif et relève de la pure spéculation subjective (Conseil d'Etat - Arrêt n° 98.462 du 22.09.2001). Compte tenu de ce qui précède, aucune circonstance exceptionnelle n'est établie.

In fine, concernant l'invocation de l'article 22 de la Constitution, de l'article 8 la Convention Européenne des Droits de l'Homme et de l'arrêt du Conseil d'Etat du 11.03.1998 ainsi que la longueur des procédures (asile et demande d'autorisation de séjour pour raisons médicales), il est à souligner que ces éléments ne feront pas l'objet d'un examen stade de la recevabilité mais pourront être soumis au poste diplomatique compétent pour le lieu de résidence à l'étranger de l'intéressé, ceux-ci étant liés au fond de la présente demande d'autorisation de séjour.

En conclusion l'intéressée ne nous avance aucun argument probant justifiant la difficulté ou l'injonction d'introduire sa demande auprès de notre représentation diplomatique dans son pays d'origine ou de résidence à l'étranger. Sa demande est donc irrecevable.

Toutefois il lui est toujours loisible de faire une éventuelle nouvelle demande dans son pays d'origine ou de résidence à l'étranger sur la base de l'article 9§2 auprès de notre représentation diplomatique."

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 23 januari 2017 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) ten aanzien van derde verzoekster. Deze laatste werd hiervan op 1 februari 2017 in kennis gesteld.

Dit vormt de zevende bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"Il est enjoint à Madame :

nom + prénom : R.(...), E.(...)

date de naissance : (...)

lieu de naissance : (...)

nationalité : Serbie

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des États qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen(2), sauf si elle possède les documents requis pour s'y rendre, dans les 7 jours de la notification de décision.

MOTIF DE LA DECISION :

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article suivant de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants:

o En vertu de l'article 7, alinéa 1er, 2° de la loi du 15 décembre 1980, en tant qu'étranger non soumis à l'obligation de visa, il demeure dans le Royaume au-delà de la durée maximale de 90 jours sur toute période de 180 jours prévue à l'article 20 de la Convention d'application de l'accord de Schengen:

le demandeur déclare, dans sa demande d'asile, être arrivé sur le territoire belge en date du 22.02.2010.

Le Conseil du Contentieux des Etrangers a définitivement rejeté la demande d'asile du requérant en date du 07.09.2010. La durée maximale de 90 jours sur une période de 180 jours est largement dépassée."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Een verzoekschrift mag in beginsel slechts één vordering bevatten. In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering een afzonderlijk geding in te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken. Meerdere vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer

bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. Indien meerdere vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is in beginsel enkel het beroep ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing ontvankelijk (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105; RvS 3 maart 2003 nr. 116.638).

3.2. De Raad merkt op dat verzoekers in één enkel verzoekschrift zowel de beslissingen aanvechten van 16 januari 2017, waarbij hun gezamenlijke aanvraag om machtiging tot verblijf van 23 september 2010 onontvankelijk werd verklaard en de bijhorende bevelen om het grondgebied te verlaten (eerste tot en met vijfde bestreden beslissing), als de daarvan losstaande beslissingen van 23 januari 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van derde verzoekster van 5 juni 2014 onontvankelijk werd verklaard en het bijhorende bevel om het grondgebied te verlaten (zesde en zevende bestreden beslissing).

3.3. De Raad stelt vast dat er eventueel samenhang kan worden aanvaard tussen de eerste vijf bestreden beslissingen enerzijds en anderzijds de zesde en zevende bestreden beslissing. Er kan echter geen verknochtheid worden vastgesteld tussen de eerste en de zesde bestreden beslissing aangezien deze het gevolg lijken te zijn van onderscheiden aanvragen om machtiging tot verblijf. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekers niet aannemelijk maken dat een goede rechtsbedeling zou worden bevorderd door een gezamenlijke behandeling van de vorderingen die betrekking hebben op onderscheiden regularisatie-aanvragen waarbij de rechtspleging in verschillende landstalen zou moeten plaatsvinden. Bijkomend dient te worden opgemerkt dat verzoekers in hun middelen nergens specifiek ingaan op de overwegingen uit de zesde en de zevende bestreden beslissing.

3.4. Hoewel de beslissingen van 23 januari 2017 als bijlagen bij het verzoekschrift werden gevoegd, is het beroep is niet ontvankelijk in zoverre het gericht zou zijn tegen de in punt 1.7. en 1.8. vermelde beslissingen, thans de zesde en de zevende bestreden beslissing wegens het gebrek aan samenhang.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens stellen verzoekers een kennelijke beoordelingsfout en machtsoverschrijding vast. Verzoekers stellen in hun eerste middel het volgende:

“La décision n'est à l'évidence pas motivée valablement au regard de l'art 9 bis.

En effet, les éléments invoqués font apparaître une impossibilité ou à tout le moins une difficulté extrêmement importante de devoir accomplir un déplacement temporaire pour aller postuler l'autorisation de séjour auprès de l'Ambassadeur de Serbie.

En effet, cette démarche impliquerait :

- L'abandon du traitement médical de Mr S.(...) R.(...)

- L'impossibilité d'être soigné sur place

- La nécessité d'abandonner son logement à Wanze

- La nécessité d'abandonner son mobilier

- L'obligation de faire face aux frais d'un voyage aller-retour pour 6 personnes

- La nécessité de devoir financer, pendant une longue période de 4 à 6 mois probablement, les frais de séjour

- La nécessité de devoir effectuer des voyages nombreux puisque les requérants étaient originaires de la région de Presevo et qu'ils devraient introduire leur demande à Belgrade (à environ 600 km), ce qui impliquerait des voyages coûteux et nombreux, alors qu'ils n'ont aucuns moyens financiers suffisants pour y faire face

Il résulte par ailleurs du certificat médical du Dr F. que la remise en contact de R. avec le milieu où il a rencontré des problèmes très graves serait particulièrement néfaste pour son état de santé.

La scolarité des enfants constitue un élément absolument essentiel : lors de l'introduction de la demande en 2010, tous les enfants étaient mineurs. Aujourd'hui, seul V. est encore mineur, mais les autres enfants, tout comme lui, ont poursuivi leur scolarité et son évidemment totalement intégrés.

Il ne fait pas de doute que si, en pleine année scolaire, la famille devait être contrainte de retourner dans son pays d'origine, les enfants perdraient ainsi, chacun, une année scolaire.

La décision ne tient, à l'évidence, pas compte de l'intérêt des enfants.

Il est assez étonnant de lire dans la décision que la scolarité d'un enfant ne constitue pas un élément empêchant « la réalisation d'un ou plusieurs déplacements temporaires à l'étranger... ».

Il est certain que si la famille R.(...) devait aller lever une demande en Serbie, ils devraient se rendre à Belgrade, où ils ne connaissent personne, y attendre pendant plusieurs mois et supporter des frais importants de voyage, et en conséquence, les enfants ne pourraient plus poursuivre leur scolarité en Belgique.

La décision est, sur ce point, tout à fait incompréhensible et surréaliste.

En ce qui concerne les problèmes médicaux, il faut distinguer :

- Les problèmes médicaux invoqués en raison du fait qu'il n'existe aucune possibilité de soins dans le pays d'origine et qui peuvent éventuellement justifier l'octroi d'une autorisation sur base de l'art 9 ter

- Les problèmes médicaux qui rendent impossible une remise en contact avec le pays d'origine, et qui peuvent justifier l'octroi d'une autorisation de séjour sur base de l'art 9 bis en raison des circonstances exceptionnelles

Si théoriquement, il est possible pour un sujet albanais de Serbie de recevoir des soins dans l'enclave de Presevo, encore que cela est très difficile dans la mesure où le personnel médical est serbe, il faut bien admettre que la remise en contact avec un pays où l'on a été menacé et malmené serait totalement contre-indiqué pour une personne atteinte notamment d'une maladie psychiatrique grave.

Le fait que le Dr F. affirme que l'arrêt du traitement pourrait conduire « à des gestes suicidaires » est particulièrement interpellant.

L'ensemble de ces éléments doit donc amener à la conclusion qu'il existe des circonstances exceptionnelles dont, à tort, la décision n'a pas tenu compte.

Il résulte de tout ce qui précède, et du fait notamment que l'Office des Etrangers ait mis plus de 6 ans à statuer sur les demandes que, à l'évidence, le retour de la famille à l'étranger pour introduire une demande de séjour entraînerait des difficultés considérables, notamment en raison des études entamées par les enfants (E. suit, à l'heure actuelle, des études supérieures).

En affirmant qu'il n'y aurait pas de difficultés à retourner dans le pays d'origine et qu'il n'y aurait pas de circonstances exceptionnelles, la décision résulte à l'évidence, au vu des éléments exposés ci-avant et de la circonstance que l'Office des Etrangers a mis près de 6 ans à répondre à la demande, erreur manifeste d'appréciation.

L'on peut également retenir un excès de pouvoir dans la mesure où, si l'Office des Etrangers dispose d'une compétence discrétionnaire dans l'appréciation des circonstances exceptionnelles, il doit, pour donner une interprétation exacte à la notion de circonstances exceptionnelles, se référer à la volonté du législateur telle qu'elle fut exprimée dans les travaux préparatoires publiés à la Pasinomie : on peut y lire que les parlementaires ont souhaité faciliter l'introduction à des étrangers qui avaient des attaches en Belgique, l'introduction de leur demande, nonobstant l'irrégularité de leur séjour.

Les parlementaires ont justifié cette disposition en soulignant que, notamment, de cette manière, la Commune de résidence serait à même d'apprécier les attaches durables, ce qui nécessite bien entendu que l'étranger demeure en Belgique pendant l'examen de sa demande.

En décidant qu'il n'existe pas de circonstances exceptionnelles, alors que le bon sens impliquait de les admettre, il est manifeste que l'Office des Etrangers a donné à la notion de circonstances exceptionnelles un sens incompatible avec celui que le législateur a entendu lui conférer.

L'on peut examiner le problème de l'excès de pouvoir de la même manière que la Cour de cassation et le Conseil d'Etat l'ont examiné lorsqu'il s'agit de savoir si le Gouvernement n'a pas fait une application inexacte de la notion d'urgence pour se passer de l'avis du Conseil d'Etat lors de l'adoption d'un texte de loi (art. 3 des lois coordonnées sur le Conseil d'Etat).

Dans son arrêt du 18.04.1974 (P.976, 4, page 70), le Conseil d'Etat a décidé qu'il lui appartenait "d'examiner, au besoin d'office, si le Gouvernement, en invoquant l'urgence pour ne pas soumettre un projet d'arrêté à l'avis de la section de législation, a donné à la notion d'urgence prévue à l'art 3 des lois coordonnées... sa portée exacte".

La Cour de cassation, dans un arrêt du 18.06.1976, (P.1976,1,1135) a considéré que "s'il appartient au Ministre d'apprécier, sous réserve de leur responsabilité politique, l'urgence qui les dispense de soumettre à l'avis motivé de la section de législation... le texte des avant-projets... les Cours et Tribunaux ont le pouvoir de rechercher si, en se dispensant de solliciter l'avis du CE, un Ministre n'a pas excédé ou détourné ses pouvoirs en violant la notion juridique de l'urgence".

Le même raisonnement doit être adopté en l'espèce : la notion de circonstances exceptionnelles n'a, à l'évidence, pas été interprétée par l'Office des Etrangers à la lumière des travaux préparatoires publiés à la Pasinomie (1980, page 1854-1855).

L'on peut y lire que la Commission du Parlement "décide unanimement de ne retenir que l'amendement de Mr D. J. Celui-ci rappelle brièvement que la pratique actuelle permet aux travailleurs étrangers d'obtenir son autorisation de séjour auprès d'un poste diplomatique (Cologne ou Lille)... son amendement tente à mettre fin à cette hypocrisie... en permettant, lors de circonstances exceptionnelles à l'étranger, de faire cette demande auprès du Bourgmestre de la localité où il séjourne; ce dernier est chef de la police et est l'autorité la plus proche de l'intéressé et donc la plus apte à connaître sa situation réelle".

Le Ministre, en admettant cet amendement, explique que les exceptions peuvent être envisagées "pour des raisons humanitaires".

4.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

4.3. De eerste bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoekers geschonden geachte artikel 9bis van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)"

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel, die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet, en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, en enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De

aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post, bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

4.4. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers op 23 september 2010 een aanvraag om machtiging tot verblijf indienden op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet waarin zij zich beriepen op volgende buitengewone omstandigheden:

"Mes clients sont arrivés sur le territoire belge dans le courant du mois de février 2010 et ils ont introduit une demande de reconnaissance du statut de réfugiés.

A 1'heure actuelle, seule Mme N.(...) R.(...) reçu notification d'une décision du Commissariat Général. Quoique M. S.(...) R.(...) ait également été auditionné par le Commissariat Général, la décision, qui le concerne, ne lui a jamais été communiquée.

Mon cliënt a été arrêté en Serbie et frappé par la police serbe en 1999 pour avoir critiqué le régime en place à cette époque.

A nouveau, en 2007, la gendarmerie lui a demandé ses papiers et Ta maltraité, utilisant des menaces à son égard.

11 a également été frappé aux épaules par plusieurs personnes à proximité de son habitation.

En 2008, plusieurs Albanais, dont deux de son village, ont fait 1 'objet d'une arrestation.

Depuis cette époque, mon cliënt est gravement malade, sujet à des problèmes cardiaques mais également dépressifs.

Compte tenu de son état de santé et des différents problèmes rencontrés en Serbie, il lui est évidemment impossible, ainsi qu'à sa famille, de retourner dans le pays d'origine pour solliciter des autorisations de séjour en Belgique."

Deze aanvraag werd aangevuld op 11 mei 2012 met een aantal medische gegevens betreffende eerste verzoeker en de bewijzen dat eerste verzoeker en tweede verzoekster Franse les volgen. Later werden nog een vonnis van de arbeidsrechtbank van Huy en scholingsattesten en integratiebewijzen van de kinderen toegevoegd. Op 26 februari 2015 vulden verzoekers hun aanvraag aan waarbij zij melding maakten van hun lange verblijf in België en de rechten van de minderjarige kinderen. Tenslotte werd ook verwezen naar het arrest '*Ismajlisufaj*' van het Hof van Beroep van Luik van juni 2015 betreffende het IVRK.

4.5. De gemachtigde van de staatssecretaris verklaart in de eerste bestreden beslissing verzoekers' aanvraag onontvankelijk, hetgeen betekent dat de aangehaalde elementen niet als buitengewone omstandigheden aanvaard worden. In de beslissing wordt nader ingegaan op de ingeroepen elementen betreffende het hoger belang van de kinderen, het recht op gezinsleven, de aanbeveling 1504 van de Raad van Europa, de problemen die verzoekers destijds in hun land van herkomst hebben gekend, de medische problemen van eerste verzoeker en het feit dat zij zich zouden moeten begeven naar de Belgische ambassade in Belgrado. Daarnaast wijst de gemachtigde van de staatssecretaris in zijn beslissing onder andere op het feit dat "*de verblijfsduur, de gevolgte Franse taallessen door mevrouw en mijnheer R.(...), de aansluiting bij een sportclub door de zonen van betrokkenen en de uitgebouwde vrienden- en kennissenkring*" "*behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden*".

4.6. In hun middel beperken verzoekers zich hoofdzakelijk tot het herkauwen van de door hen in hun aanvraag ingeroepen buitengewone omstandigheden zonder *in concreto* de overwegingen uit de bestreden beslissing te weerleggen. Het herhalen van de elementen uit de aanvraag volstaat uiteraard niet om de pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing te weerleggen.

4.7. Zo beweren verzoekers in hun middel dat de scholing van de kinderen een absoluut essentieel element is, maar zij slagen er niet in de pertinente vaststelling uit de bestreden beslissing te weerleggen dat thans nog slechts één van de kinderen minderjarig is en er geen bewijzen voorliggen dat de meerderjarige kinderen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen nog onderwijs volgen. Het al dan niet vervuld zijn van de 'buitengewone omstandigheden', zoals bedoeld in artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dient immers te worden beoordeeld op het ogenblik van het nemen van de beslissing (cf. RvS 26 februari 2009, nr. 4.069 (c)). Bijgevolg maken verzoekers niet in het minst aannemelijk dat 'elk' van de kinderen bij een terugkeer naar hun land van herkomst een schooljaar zou

verliezen, zoals zij in hun middel poneren. Wat het jongste kind betreft, tonen verzoekers niet aan dat er geen scholing beschikbaar zou zijn in hun land van herkomst. Met betrekking tot de duur van de scholing in België, wordt in de eerste bestreden beslissing trouwens gewezen op het feit dat deze scholing sedert het afsluiten van de asielprocedure steeds heeft plaatsgehad in illegaal verblijf en de ouders dus zelf de belangen van hun kinderen hebben geschaad. Terloops merkt de Raad op dat verzoekers een passage menen te lezen in de bestreden beslissing waarin zou staan dat de scholing van het kind geen element zou zijn dat niet verhindert *“la réalisation d'un ou plusieurs déplacements temporaires à l'étranger”*, terwijl een dergelijke passage nergens in de beslissing voorkomt.

4.8. Vervolgens herhalen verzoekers in hun middel dat zij zich door toedoen van de bestreden beslissing naar Belgrado zouden moeten begeven waar zij niemand kennen en enkele maanden zullen moeten wachten. Los van het feit dat verzoekers niet aantonen dat zij niemand zouden kennen in Belgrado en dat zij evenmin aantonen dat zij gedurende enkele maanden zullen moeten wachten, merkt de Raad op dat verzoekers in hun middel niets inbrengen tegen de overweging uit de bestreden beslissing dat deze situatie niet als een 'buitengewone omstandigheid' kan worden aanzien omdat *“(…) er regelmatig Serviërs (zijn) die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Belgrado. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkenen, namelijk de kosten (opzeggen huurcontract België, kosten heen- en terugreis, kosten verblijf in Servië) en de omweg. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Servische burgers”*.

4.9. In hun middel stellen verzoekers ook nog dat zij door de ernstige psychische problemen van eerste verzoeker niet zouden kunnen terugkeren naar hun land van herkomst waar de vereiste behandeling moeilijk kan worden verkregen en waar zij slecht werden behandeld. Dit zou volgens dr. F. kunnen leiden tot zelfmoordhandelingen in hoofde van eerste verzoeker, zo poneren verzoekers. De Raad stelt vast dat verzoekers teruggrijpen naar de medische elementen die in hun aanvraag werden ingeroepen. Dienaangaande werd in de bestreden beslissing gesteld dat het thans *“niet duidelijk is of deze medische elementen nog actueel zijn”* en dat niet wordt aangetoond *“dat de toestand van mijnheer hun momenteel verhindert tijdelijk terug te keren om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen”*. Samen met de gemachtigde van de staatssecretaris stelt de Raad vast dat de medische gegevens sedert 2015 niet meer werden geactualiseerd. Verzoekers voegen ook bij hun verzoekschrift geen medische attesten die toelaten te besluiten dat de psychiatrische problematiek thans nog actueel zou zijn. Bovendien wordt in de eerste bestreden beslissing tevens gewezen op het gegeven *“dat na de laatste aanvulling op de aanvraag art. 9bis nog een aanvraag art. 9ter werd ingediend, dewelke met een onontvankelijke beslissing werd afgesloten”*. De gemachtigde van de staatssecretaris ging geenszins kennelijk onredelijk te werk door de aangevoerde medische elementen niet als buitengewone omstandigheden te aanvaarden.

4.10. Uit het gegeven dat de gemachtigde van de staatssecretaris er meer dan zes jaar over heeft gedaan om de aanvraag onontvankelijk te bevinden, kan geen kennelijke beoordelingsfout worden gepuurd. Er is immers geen enkele bepaling die een bepaalde behandelingstermijn voorschrijft en verzoekers tonen niet aan dat zij in hun belangen zouden zijn geschaad doordat de onontvankelijkheidsbeslissing enige tijd op zich liet wachten.

4.11. Volgens verzoekers zou er sprake zijn van machtsoverschrijding omdat de gemachtigde van de staatssecretaris bij zijn discretionaire beoordeling van de 'buitengewone omstandigheden' de interpretatie van dit begrip, zoals het oorspronkelijk was bedoeld door de wetgever, zou hebben miskend. Verzoekers kunnen worden gevolgd waar zij poneren dat de uitzonderingsregeling van (huidig) artikel 9bis van de vreemdelingenwet historisch gezien inderdaad bedoeld was om te vermijden dat buitenlandse werknemers in België hun verblijfsmachtiging bij de bevoegde vertegenwoordiging in het buitenland moesten aanvragen. Verzoekers tonen echter niet aan dat zij als buitenlandse werknemers kunnen worden beschouwd en verliezen uit het oog dat de hedendaagse humanitaire regularisatieaanvragen op grond van artikel 9bis volledig los staan van de oorspronkelijke bedoeling van dit wetsartikel. Het is bijgevolg weinig dienstig om te verwijzen naar de oorspronkelijke bedoeling van de wetgever. De vergelijking die verzoekers in hun eerste middel maken tussen de interpretatie van het begrip 'hoogdringendheid' voor een advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State en het onderzoek van het probleem van de machtsoverschrijding gaat dan ook niet op.

4.12. Er werd geen schending aangetoond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De eerste bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Er werd geen kennelijke beoordelingsfout of machtsoverschrijding aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

4.13. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2, 3, 12, 16, 24, 27 en 28 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: het IVRK), van de artikelen 10, 11 en 22bis van de Grondwet, van het evenredigheids- en non-discriminatiebeginsel. Verzoekers formuleren hun grieven als volgt:

“Cette Convention impose de tenir compte dans toute décision, de l'intérêt des enfants et ceux-ci ne peuvent, en aucun cas, être discriminés en raison de la situation administrative de leurs parents.

L'art. 12 de la Convention garantit à l'enfant le droit de pouvoir s'exprimer librement sur toute question l'intéressant : les cours et tribunaux ont fait, à de très multiples reprises, application de cette disposition jugée par eux d'application directe, en ordonnant l'audition des enfants.

En l'espèce, il apparaît que la décision étant particulièrement grave pour les enfants, ceux-ci auraient dû faire l'objet d'une audition, ce qui n'a pas été le cas.

D'autre part, « nul enfant ne fera l'objet d'immixtions arbitraires ou illégales dans sa vie privée.... », ce qui vise incontestablement les relations qu'un enfant peut nouer dans le pays d'accueil (voir à cet égard l'interprétation que donne la Cour Constitutionnelle à la notion de vie privée).

D'autres dispositions garantissent le droit de l'enfant de jouir du meilleur état de santé possible (art. 24) et d'un niveau de vie suffisant pour permettre son développement physique, mental, spirituel, moral et social (art. 27).

L'art. 28 reconnaît le droit de chaque enfant à l'éducation.

Or, ainsi qu'il vient d'être dit, en affirmant que la scolarité n'empêche pas un déplacement temporaire à l'étranger, la décision ne tient manifestement pas compte de l'intérêt des enfants qui devront interrompre leur scolarité en pleine année scolaire, pour une durée de quatre à six mois minimum...

La Convention Internationale relative aux Droits des Enfants consacre des droits (reconnus dans de multiples arrêts par la Cour Constitutionnelle) et acte des engagements de l'Etat.

Il est manifeste que la décision de l'Office de Etrangers ne tient pas compte de l'engagement de l'Etat belge de tenir compte de l'intérêt des enfants dans toute décision.

Dans un arrêt du 22.06.2015, la Cour d'Appel de Liège, en cause ISMAJLISUFAJ, a considéré que : "l'Administration a commis une faute, étant une erreur d'appréciation manifeste quant à la situation des enfants et aux circonstances ces exceptionnelles et susceptible de causer un dommage difficilement réparable. Il importe peu à cet égard que la situation soit due aux manquements des parents. Ce faisant l'Administration n'a pas exercé son pouvoir discrétionnaire comme une autorité administrative, normalement soigneuse et prudente, placée dans les mêmes circonstances, l'aurait fait".

Pour arriver à cette conclusion, la Cour relève que "Même si ces dispositions (de la CIDE) n'ont pas d'effet direct, elles ont été approuvées par la Belgique et constituent la marge dans laquelle doit être appréciée l'intérêt des enfants et les limites de l'erreur d'appréciation manifeste de l'Administration. En l'espèce, les enfants seraient discriminés s'ils ne peuvent poursuivre leur cursus scolaire..."

Si donc l'on devait aboutir à la conclusion que les dispositions de la CIDE ne sont pas d'application directe, l'on devrait, en tout état de cause, considérer que la décision est excessive et viole le principe général de bonne administration puisque l'Administration a commis une erreur manifeste d'appréciation et n'a pas tenu compte des engagements pris par la Belgique à l'égard des enfants.

Il y a donc lieu de conclure à la violation de ces dispositions."

Ook in hun vijfde middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. Verzoekers stellen hierbij het volgende:

"Cinquième moyen pris de la violation du principe de bonne administration, et des arts 10 et 11 de la Constitution

Dans un communiqué du 31.01.2017, le Secrétaire d'Etat Théo FRANCKEN, a indiqué que les familles avec enfant pouvaient encore obtenir des régularisations.

Dès lors, l'on se demande pour quelle raison la famille R.(...) ne dispose pas d'une autorisation de séjour, contrairement aux promesses formelles de ce Secrétaire d'Etat.

Un Etat de droit suppose le respect des engagements pris à l'égard des catégories de personnes concernées par des annonces ou des promesses émanant de ses responsables.

La famille R.(...) rentre incontestablement dans les catégories citées par le Secrétaire d'Etat dans son communiqué.

Il apparait donc que la décision ne respecte pas le principe général de bonne administration et qu'en outre, il inflige un traitement discriminatoire à la famille.

Le Conseil d'Etat a déjà rappelé l'obligation de respecter les engagements pris, à peine de verser dans l'arbitraire.

Enfin, il faut rappeler que, selon le Conseil d'Etat, lorsque le Ministre déclare qu'il serait disposé à une régularisation des étrangers dont la demande d'asile a duré plus d'un an, il faut en déduire "qu'un délai déraisonnable dans le traitement d'une demande d'asile et une bonne intégration en Belgique constituent, lorsqu'ils sont établis simultanément, des circonstances exceptionnelles..." (Arrêt du 19.06.1998 n°74386 cité par Elisabeth DERRIKS dans Journal des Tribunaux, Chron. Jur. 1994-2000, page 37).

Le même raisonnement doit être adopté dès lors que le Secrétaire d'Etat a annoncé, dans son communiqué précité, la régularisation des familles avec enfant."

4.14. Daargelaten de vraag of aan de bepalingen van het IVRK directe werking kan worden toegedicht, merkt de Raad op dat in artikel 1 van het IVRK een kind wordt gedefinieerd als *"ieder mens jonger dan achttien jaar, tenzij volgens het op het kind van toepassing zijnde recht de meerderjarigheid eerder wordt bereikt"*. Bijgevolg zijn de bepalingen van het kinderrechtenverdrag enkel van toepassing op de minderjarige V. en niet op de overige verzoekende partijen, die allen meerderjarig zijn.

4.15. Verzoekers maken voorts niet concreet aannemelijk dat de bestreden beslissing het recht om gehoord te worden, het recht op gezinsleven, het recht op gezondheidszorg, het recht op een behoorlijke levensstandaard of het recht op onderwijs, die alle door het IVRK worden gewaarborgd, in hoofdte van de minderjarige V. zou miskennen. Verzoekers kunnen zich in dit verband niet baseren op het arrest van het Hof van Beroep van Luik van juni 2015 betreffende de bepalingen uit het IVRK aangezien zij niet aantonen dat hun situatie vergelijkbaar is met deze van de minderjarige kinderen uit het arrest waaruit zij in hun middel uittreksels citeren.

4.16. Artikel 22bis van de Grondwet bepaalt onder andere dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat. Dergelijke algemene bepaling volstaat op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere uitwerking of precisering ervan nodig is. Tijdens de parlementaire voorbereiding die tot de grondwetswijziging van 22 december 2008, met onder meer de toevoeging van artikel 22bis, vierde en vijfde lid, van de Grondwet, heeft geleid, is in de Kamer benadrukt dat deze nieuwe rechten geen directe werking maar een eerder symbolisch karakter zouden hebben (*Parl. St.*, Kamer, 2007-08, nr. 52-0175/001, 6 en nr. 52-0175/005, 13 en 31-32). Ook uit de parlementaire voorbereiding in de Senaat blijkt dat ervoor werd gekozen om de op te nemen rechten *"geen louter symbolische waarde te geven, zonder ze daarom rechtstreekse werking toe te kennen"*, waarbij werd aangehaald dat de voorgestelde grondwetswijziging op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule is geënt en dat de wetgever deze rechten moet invullen (*Parl. St.*, Senaat, 2007-08, nr. 3-265/3, 5). Bij gebrek aan directe werking van artikel 22bis, vierde lid, van de Grondwet kunnen de verzoekers zich niet rechtstreeks op deze bepaling beroepen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (*cf.* RvS 29 mei 2013, nr. 223.630).

4.17. De Raad benadrukt dat, opdat er sprake zou kunnen zijn van een schending van de grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie, zoals vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, verzoekers met feitelijke en concrete gegevens dienen aan te tonen dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld (RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 5 januari 2007, nr. 166.369). Verzoekers maken in hun middel geen vergelijking tussen verschillende situaties, zodat geen miskenning van de bepalingen van de Grondwet kan vastgesteld worden. Uit het gegeven dat de staatssecretaris zou hebben verklaard dat gezinnen met kinderen nog regularisaties zouden kunnen bekomen, kan niet worden afgeleid dat verzoekers het slachtoffer zouden zijn van een discriminatoire behandeling.

Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 2, 3, 12, 16, 24, 27 en 28 van het IVRK, noch van de artikelen 10, 11 en 22bis van de Grondwet.

Het tweede en het vijfde middel zijn ongegrond.

4.18. In een derde middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 22 van de Grondwet. Verzoekers stellen in hun derde middel het volgende:

"Ces dispositions garantissent le droit au respect de la vie familiale et privée.

La vie privée s'entend du respect des attaches durables.

Les requérants et leurs enfants ont, à l'évidence, des attaches durables en Belgique puisque ceux-ci y sont arrivés qu'ils étaient encore tout jeunes et qu'ils parlent aujourd'hui parfaitement le français.

Les bulletins scolaires démontrent une parfaite connaissance de la langue et des résultats particulièrement bons.

Il est manifeste que la décision n'a, à l'évidence, pas tenu compte des attaches durables des enfants et qu'elle viole donc les dispositions reprises au moyen.

A plusieurs reprises, la CEDH a condamné certains pays (l'Allemagne et la Belgique notamment) pour ne pas avoir respecté les droits de personnes arrivées sur le territoire du pays d'accueil alors qu'elles étaient enfant, et qu'elles y étaient parfaitement intégrées (voir à cet égard l'arrêt NIEMIETZ et un autre arrêt cité par Sylvie SAROLEA dans "Droits de l'Homme et Migrations", page 231-233)."

4.19. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie-en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 61). Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93).

4.20. Verzoekers lijken te stellen dat de beslissing, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard, thans de eerste bestreden beslissing, onvoldoende rekening hield met de duurzame bindingen van de kinderen op Belgisch grondgebied. De Raad brengt in herinnering dat in de beslissing uitdrukkelijk werd gesteld dat de elementen met betrekking tot de integratie en de duurzame bindingen van verzoekers behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en in het kader van de ontvankelijkheid niet werden onderzocht.

4.21. Met betrekking tot de bevelen om het grondgebied te verlaten dient te worden opgemerkt dat de eventuele bindingen die verzoekers hebben opgebouwd gedurende een precair of zelfs illegaal verblijf bezwaarlijk kunnen opwegen tegen het belang van de overheid om een einde te stellen aan een onwettige verblijfssituatie. Vermits artikel 22 van de Grondwet een gelijkaardige bescherming biedt als artikel 8 van het EVRM, kan evenmin een schending van artikel 22 van de Grondwet worden aangenomen.

Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 22 van de Grondwet.

Het derde middel is ongegrond.

4.22. In een vierde middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Verzoekers formuleren hun grief als volgt

"Il résulte de l'ensemble des éléments qui précèdent que des jeunes arrivés sur le territoire belge alors qu'ils étaient enfant et qui sont aujourd'hui menacés d'expulsion seraient victimes d'un traitement inhumain et/ou dégradant si, alors qu'ils poursuivent leur scolarité et pour certains, entament des études supérieures, ils devaient être contraints d'abandonner ces études pour aller vivre dans un pays avec lequel ils n'ont plus aucune attache.

Le traitement inhumain et dégradant est, à l'évidence, établi."

4.23. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

4.24. Er dient te worden opgemerkt dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar ze worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moet staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, zoals geuit in onderhavig verzoekschrift, op zich niet volstaan om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Men moet *"concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen"* (RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

4.25. De eventuele moeilijkheden om hun studies voort te zetten in hun land van herkomst, indien zij zouden worden teruggeleid, zoals verzoekers in hun middel uiteenzetten, worden niet met concrete gegevens gestaafd. Bovendien kunnen deze moeilijkheden bezwaarlijk als een onmenselijke of vernederende behandeling worden beschouwd in de zin van voormeld verdragsartikel. De slechte behandeling moet immers *"a minimum level of severity"* bereiken alvorens deze onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM valt (EHRM, 6 maart 2001, *Hilal/Verenigd Koninkrijk*, §60).

Er werd geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

Het vierde middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

dhr. K. VERKIMPEN,

De griffier,

K. VERKIMPEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

F. TAMBORIJN